

Fran Eller / Ob enajsti uri

Ki si v vinograd ob enajsti uri
sprejel na službo svojo me, Gospod:
že solncu za gorice peša pot,
noči otvarjajo se temne duri.

Pa naj ljubezen dvojna dlan mi uri,
da v najponižnejši od vseh rabot
se nagne dan mi s himno kakor god
na večer, ki sveta ga hrup ne buri.

Ti veš za blodnje, veš za jalih tlák
mi težke jarme vse, a prenemilo,
Gospod, nemilih časov mi ne sodi!

Kaj ni... ni v domu Tvojem zakon tak,
da, kdor našel Te kasno je, plačilo
z ljúbljenci Tvojimi mu ravno bodi?

Ivo Peruzzi / Sestri

(Iz cikla «Izprehodi»).

Večer se razlil je čez mesto valovajoče.
V hipu, izvitem iz množice, polno je tajn,
morje pričakovanj nestrpno pljuska
ob breg srca, ki toku se vdaja.
O sestra, včasih v nas razpuste se žile
in kri se v škrlatno zarjo razliva,
naše uganke cveto kot bele zvezde,
iz naših sanj rode se blodni metulji noči,
k luči stremeči in v temo nazaj padajoči...

A tuj je kraj, neznani ljudje — tedaj,
ko vstane nevidno kraljestvo miru
v dušah molčečih, blesteča sestrina roka
dvigne k nebu blede obraz, užge
razkošno luč v prsih potrlih bratu,
k pesmi sproži mu grlo,
nad čelom dvomečim
kaže molče v daljine, beroča mu pot.
Tedaj ni več strahu in zla. Ni krivde.
Kot od obhajilne mize vstane človek,
očiščen in nov, ter pade pred Bogom...